

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 9/2019-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. januára 2019 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Štefanom Slováčikom, Mostná 46, Nitra, pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Nitra č. k. 19 C 35/2014-161 z 29. júla 2015, rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 8 Co 256/2016-184 z 10. novembra 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 99/2017 z 22. augusta 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 28. novembra 2018 elektronicky a 30. novembra 2018 poštou sa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), domáhal vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho v záhlaví označených práv rozsudkom Okresného súdu Nitra (ďalej len

„okresný súd“) č. k. 19 C 35/2014-161 z 29. júla 2015, rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 Co 256/2016-184 z 10. novembra 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 99/2017 z 22. augusta 2018 a ktorým by napadnuté rozhodnutia týchto súdov zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ zároveň požiadal, aby mu ústavný súd priznal náhradu trov konania.

2. Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že v konaní začatom na základe návrhu [REDAKOVANÉ] (ďalej len „navrhovateľky“) okresný súd napadnutým rozsudkom nariadil sťažovateľovi (odporcovi) vypratáť nehnuteľnosť nachádzajúcu sa v okrese [REDAKOVANÉ], v k. ú. [REDAKOVANÉ], zapísanú na [REDAKOVANÉ], a to parcelu [REDAKOVANÉ] s výmerou 1 340 m² a odovzdať ju navrhovateľkám do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že z vykonaného dokazovania zistil, že *«účastníci konania dňa 15. 09. 1995 uzavreli medzi sebou „Dohodu o zmluve“, na základe ktorej odporca vyplatil navrhovateľkám zálohu vo výške 40 000,- Sk a zároveň sa zaviazal, že ostatnú dohodnutú čiastku 60 000,- Sk sa zaväzuje vyplatiť navrhovateľkám najneskôr do prvej polovice roka 1996, čím vznikne kúpna zmluva a pozemok sa prevedie na meno kupujúceho – odporcu. V samotnej „Dohode o zmluve“ nebol špecifikovaný predmet zmluvy, inak povedané nehnuteľnosť, ktorá mala byť predmetom kúpnej zmluvy resp. zmluvy o budúcej zmluve, ktorú účastníci mienili uzavrieť, nebola špecifikovaná žiadnym spôsobom. Zo spisu však vyplýva, že sa jednalo o nehnuteľnosť v okrese [REDAKOVANÉ], v katastrálnom území [REDAKOVANÉ], zapísanú na [REDAKOVANÉ] a to parcelu [REDAKOVANÉ] o výmere 1 340 m². Uvedená nehnuteľnosť bola vo vlastníctve navrhovateľiek, ktorú nadobudli od poručiteľky – svojej mamy ako dedičstvo, pričom predmetom dedičského konania vedeného pod sp. zn. [REDAKOVANÉ] bola parcela č. [REDAKOVANÉ] o výmere 1 622 m². Odporca začal uvedenú nehnuteľnosť užívať aj napriek tomu, že neprišlo k zavkladovaniu vlastníckeho práva na odporcu a k prepisu predmetnej nehnuteľnosti. Navrhovateľky odstúpili od „Dohody o zmluve“ dňa 25. 09. 2001, avšak súdu sa nepodarilo zistiť, či samotné odstúpenie bolo odporcovi doručené, pričom samotné odstúpenie je zo dňa 25. 9. 2001, pričom poštová pečiatka na podacom lístku je nečitateľná a dátum na nej je podobný dátumu 28. 12. 2001. Odporca spochybňoval doručenie odstúpenia od dohody o zmluve, tvrdil, že mu doručené*

nebolo a nehnuteľnosť riadne užíval aj naďalej, aj keď bol navrhovateľkami vyzývaný na vypratanie nehnuteľnosti... Odporca na pozemku urobil úpravy, na pozemok navozil hlinu, keďže pozemok nebol rovný (boli na ňom jamy a nerovnosti), vysadil stromy a využíval ho na hospodárske účely, čo potvrdil odporca aj svedkovia.». Keďže „pre nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti sa vyžaduje právny dôvod nadobudnutia vlastníckeho práva, ktorým je Zmluva uzatvorená v písomnej forme s overením podpisu predávajúceho a následné zavkladovanie vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností“, okresný súd ako predbežnú otázku v konaní riešil predovšetkým platnosť samotnej „Dohody o zmluve“. V nadväznosti na uvedené okresný súd konštatoval, že «z obsahu samotnej zmluvy nie je možné zistiť, či účastníci mienili uzavrieť kúpnu zmluvu alebo zmluvu o budúcej zmluve. Právny úkon, ktorí urobili účastníci konania je neurčitý a nezrozumiteľný, pretože z jeho obsahu nie je možné vyvodiť, aká bola vôľa oboch zmluvných strán, nie je špecifikovaná parcela, ktorá mala byť predmetom právneho úkonu a to ani číslom, ani výmerou. Nezrozumiteľnosť a neurčitosť zmluvy spôsobuje jej absolútnu neplatnosť. Absolútna neplatnosť pôsobí ex tunc, t. j. od začiatku. Súd musí v zmysle pozitívnej právnej úpravy prihliadať na absolútnu neplatnosť zmluvy ex officio, teda z úradnej povinnosti aj bez návrhu... Čo sa týka námietky premlčania práva na odstúpenie od zmluvy, túto súd považoval za právne irelevantnú, keďže možno odstúpiť len od platnej zmluvy. Nakoľko však samotná „Dohoda o zmluve“ je absolútne neplatná t. j. ničotná, pre vyššie uvedené dôvody, otázkou premlčania sa nie je vôbec potrebné zaoberať.». Okresný súd sa osobitne zaoberal aj tvrdením sťažovateľa, že predmetnú nehnuteľnosť vydržal, pričom s poukazom na zákonné podmienky vydržania konštatoval, že «vydržať vlastnícke právo môže len oprávnený držiteľ, t. j. ten, kto s vecou nakladá ako so svojou a je so zreteľom na všetky okolnosti v dobrej viere, že mu vec patrí. Samotná detencia k vydržaniu nepostačuje. Či je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, musí byť zhodnotený objektívne; ak dôjde k sporu, nestačí preto zamerať dokazovanie len na zisťovanie subjektívnych predstáv držiteľa (Z IV s. 428 ods. 3). Vydržanie vlastníckeho práva je jeho nadobudnutie v dôsledku kvalifikovanej držby veci, vykonávanej po zákonom stanovenú dobu. Funkciou vydržania je umožniť nadobudnutie vlastníctva držiteľovi, ktorý vec dlhodobo ovláda v dobrej viere, že je jej vlastníkom, pričom táto dobrá viera (dobromyseľnosť) je podľa platnej úpravy daná „so zreteľom na všetky okolnosti“ (uznesenie Najvyššieho súdu z 1. marca 2011, sp. zn. 5 Cdo 30/2010). Súd dospel k záveru, že odporca v žiadnom

prípade nebol dobromyseľný v tom, že vec (pozemok), ktorú mal v dlhodobu v držbe, mu patrí a je jej vlastníkom. Námietky právneho zástupcu odporcu súd nepovažoval za relevantné, lebo odporca vedel o existencii „Dohody o zmluve“, preto mal vedomosť, komu pôda patrí (kto ju má vo vlastníctve) a kto ju predtým nerušene užíval a mal v držbe. Samotný výklad ustanovení právneho zástupcu odporcu o vydržaní sa teda súdu javil ako právne neudržateľný, keďže odporca na vydržanie nesplnil ani elementárne podmienky, ktoré Občiansky zákonník pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním kladie. Z vyjadrenia odporcu, ako aj z vyjadrenia svedkýň... vyplynulo, že odporca si bol vedomý skutočností, že pozemok na neho nebol prepísaný a chcel od navrhovateľky v 1. rade aby sa dostavila na matriku za účelom jeho prepísania, teda v žiadnom prípade nebol vo svojej držbe dobromyseľný a nemohol sa cítiť ako vlastník uvedenej nehnuteľnosti. Na podklade uvedených skutočností súd dospel k záveru, že odporca predmetnú nehnuteľnosť nevydržal, ale užíval ju bez právneho dôvodu. Odporca neunesol dôkazné bremeno, keďže neuviedol žiadne dôkazy na podporu svojich tvrdení a s poukazom na takto vykonané dokazovanie súd návrhu navrhovateľiek vyhovel.».

3. Na základe odvolania sťažovateľa, v ktorom namietal „nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie a nesprávne právne posúdenie veci“, pokiaľ ide o nadobudnutie vlastníckeho práva sťažovateľa k predmetnej nehnuteľnosti, krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) potvrdil, pričom v jeho odôvodnení na zdôraznenie správnosti preskúmaného rozsudku konštatoval, že «podľa § 34 Občianskeho zákonníka právny úkon je prejav vôle, smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú. V citovanom ustanovení je definovaná jedna z najvýznamnejších právnych skutočností, s ktorou objektívne právo spája vznik, zmenu a zánik práv a povinností. V posudzovanej právnej veci žalobca vlastnícke právo odvodzoval od dohody z 15. 09. 1995. Pri posúdení platnosti tohto právneho úkonu súd prvej inštancie správne ako základnú otázku posudzoval otázku vzniku právneho úkonu a jeho platnosti z hľadiska určitosti, zrozumiteľnosti a možnosti plnenia. Absencia týchto náležitostí právneho úkonu má za následok, že právny úkon je neplatný. V danej veci z obsahu dôvodov nesporne vyplýva, čo napokon nenamietal ani žalovaný, že „Dohoda o zmluve“ nemá náležitosti platného právneho úkonu, pretože

neobsahuje predmet, na ktorú sa obsah dohody viazal, a preto je neplatná. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti nemohol nadobudnúť vydržaním, pretože nesplnil podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho právo týmto nadobúdacím titulom... Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalovaný užíval spornú nehnuteľnosť, avšak po celý čas si bol vedomý, že vlastnícke právo k nehnuteľnosti usporiadané nie je. Z vykonaného dokazovania, výpovede žalovaného ako aj svedkov vyplýva, že sa snažil usporiadať vlastnícke právo zápisom v katastri nehnuteľností, pričom k zápisu nedošlo... V preskúmvanej veci aj podľa názoru odvolacieho súdu bolo jednoznačne preukázané, že žalovaný nesplnil podmienku oprávnenej držby, pretože nebol dobromyseľný v tom, že mu nehnuteľnosť patrí. Vedel, že nie je ako vlastník zapísaný v katastri nehnuteľností, pričom v zmysle § 28 ods. 1 zák. č. 165/1995 Z. z. o katastri nehnuteľnosti práva k nehnuteľnostiam zo zmlúv uvedené v § 1 ods. 1 (o vlastníckom práve a iné) sa zapisujú do katastra vkladom, ak tento zákon neustanovuje inak.».

4. Dovolanie sťažovateľa podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. c) CSP, v ktorom namietal „*nepreskúmateľnosť dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, ako i rozsudku súdu prvej inštancie a nesprávne právne posúdenie veci, konkrétne posúdenie dobromyseľnosti držby žalovaného*“, najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol pre neprípustnosť podľa § 447 písm. f) CSP, pričom v jeho odôvodnení konštatoval, že vadou zmätočnosti konanie pred krajským súdom postihnuté nebolo; „... *dovoláním napádaný rozsudok totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci, rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahrňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Dovolateľ preto nedôvodne argumentoval, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný, pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne*

uspokojivým spôsobom... V preskúmvanej veci dovolateľ nevymedzil dovolací dôvod spôsobom, aký vyplýva z § 432 ods. 2 C. s. p. v spojení s § 421 ods. 1 písm. c) C. s. p. Z obsahu podaného dovolania nevyplýva vymedzenie právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu ani označenie rozhodnutí dovolacieho súdu, v ktorých dovolací súd o danej právnej otázke rozhodoval rozdielne.“.

5. S uvedenými závermi všeobecných súdov sťažovateľ nesúhlasí a v sťažnosti opätovne tvrdí, že *„sa stal vlastníkom nehnuteľnosti dotknutej návrhom na vypratanie... a to vydržaním vlastníckeho práva k nej... nakoľko sa so zreteľom na všetky okolnosti (jednak dohodu a jednak aj správanie sa jej účastníkov spočívajúce v konsenze o odovzdaní a užívaní dotknutej nehnuteľnosti sťažovateľom ako vlastnej) domnieval, že mu táto nehnuteľnosť vlastnícky patrí, a to nie len pre svoj subjektívny pocit ale hlavne pre objektivizovaný psychický stav... sprevádzaný jeho vnútorným pocitom o jeho vlastníctve k predmetnej nehnuteľnosti, založený na zaplatení celej kúpnej ceny, odovzdaní nehnuteľnosti sťažovateľovi, následnom nerušenom užívaní, oplotení a skultúrňovaní nehnuteľnosti ako aj objektivnom názore ľudí z obce [REDAKOVANÉ], že nehnuteľnosť vlastnícky patrí práve sťažovateľovi“.* Podľa názoru sťažovateľa dokazovanie vykonané okresným súdom dostatočne preukazuje, že bol dobromyseľný v tom, že mu nehnuteľnosť patrí, preto odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu a napadnutého rozsudku krajského súdu považuje za také, ktoré nespĺňa náležitosti predpísané zákonom, a tým ani požiadavku, aby bolo jasné, zrozumiteľné a preskúmateľné. Krajskému súdu navyše vytýka, že mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať procesné práva v takej miere, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu sťažovateľ považuje za arbitrárne, pretože je presvedčený, že sa v ňom nevysporiadal s otázkou dôvodov prípustnosti sťažovateľom podaného dovolania, čím rovnako zasiahol do jeho práva na spravodlivý súdny proces.

II.

6. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

(každý) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

7. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

8. V súvislosti s tým ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom

kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

9. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že na preskúmanie napadnutého rozsudku okresného súdu bol v prvom rade príslušný krajský súd ako súd druhej inštancie, ktorého právomoc predchádzala právomoci ústavného súdu bezprostredne preskúmavať rozhodnutie súdu prvého stupňa v tejto veci, preto sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým rozsudkom okresného súdu odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (podobne IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07, III. ÚS 208/08, III. ÚS 72/09 a iné).

10. Vo vzťahu k splneniu procesných podmienok prípustnosti sťažnosti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu vychádzal ústavný súd v zmysle rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika (sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54) z právoplatnosti uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. sp. zn. 1 Cdo 99/2017 z 22. augusta 2018 (28. septembra 2018), ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa ako procesne neprípustné, a preto dvojmesačnú lehotu na podanie sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde považoval v jeho prípade za zachovanú.

11. V rámci predbežného prerokovania tejto časti sťažnosti však ústavný súd so zreteľom na sťažovateľom uplatnenú argumentáciu (bod 5) dospel k názoru, že nie je opodstatnená.

12. Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane uvádza, že k úlohám právneho štátu patrí aj vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných

práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzické osoby a právnické osoby. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkým zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavovať nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

13. Po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu (bod 3) ústavný súd dospel k názoru, že obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov vychádzajúcich a nadväzujúcich na prvostupňové konanie (bod 2), pričom nezistil, že by tieto závery krajského súdu vzhľadom na jeho právomoci (kompetencie) v odvolacom konaní boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku sa ústavný súd presvedčil, že krajský súd sa odvolacími námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia,

postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

14. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa týkajúcej sa dokazovania vykonaného všeobecnými súdmi ústavný súd osobitne zdôrazňuje, že pri preskúvaní ústavnosti rozhodnutí vydaných vo všeobecnom súdnictve nevykonáva dokazovanie, nepreukazuje skutkové okolnosti prípadu tak ako všeobecný súd, lebo ústavný súd je súdom práva, a nie faktov. Ústavnému súdu v zmysle jeho ustálenej judikatúry zásadne neprislúcha hodnotiť ani prednesy či vyjadrenia fyzických osôb a právnických osôb, výsluchy strán, výsluchy svedkov, znalecké dokazovanie, predložené listiny a iné dôkazy, resp. ich dostatočnosť pre rozhodnutie všeobecného súdu vo veci samej. Takýto postup ústavného súdu by bol nielen v príkrom rozpore s právomocami ústavného súdu, ale popieral by základné zásady ústnosti a bezprostrednosti súdneho konania, ktoré vytvárajú najlepšie predpoklady na zistenie materiálnej pravdy (III. ÚS 507/2012, IV. ÚS 19/2012). Pokiaľ všeobecné súdy ústavné garancie vyplývajúce najmä z čl. 46 až čl. 50 ústavy rešpektujú, ústavný súd nie je oprávnený znovu „hodnotiť“ hodnotenia dôkazov všeobecnými súdmi, a to dokonca ani vtedy, keby sa s hodnotením sám nestotožňoval (II. ÚS 593/2011).

15. Pod právom na spravodlivý súdny proces vo vzťahu k vykonávaniu dokazovania preto treba rozumieť, že účastníkovi konania musí byť poskytnutá možnosť podieľať sa zákonom ustanoveným spôsobom na dokazovaní, čo znamená dôkazy navrhovať, byť prítomný na vykonávaní dokazovania vrátane práva klásť účastníkom otázky a k navrhovaným a už vykonávaným dôkazom sa vyjadrovať (III. ÚS 60/04). Do obsahu tohto práva však nepatrí právo účastníka konania (dotknutej osoby) vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), ani domáhať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

16. Právo na súdnu ochranu nemôže byť porušené tým, že všeobecný súd vysloví svoj právny názor, rozhodne na jeho základe a svoje rozhodnutie náležite odôvodní

(II. ÚS 77/06). Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným (I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09, III. ÚS 127/2012).

17. Keďže v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

18. Ako bolo uvedené, právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní. Samotná otázka posúdenia podmienok pre uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho. Posúdenie tejto otázky je teda vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30. júna 2016), resp. Civilného sporového poriadku (účinného od 1. júla 2016), ktoré v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy majú ustanovovať podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy, v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení označeného práva sťažovateľa. Pre neprípustnosť dovolania najvyšší súd ani nemá právomoc preskúmať dôvodnosť dovolania z hľadiska dovolateľom namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci. Súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy preto nie je povinnosť dovolacieho súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V opačnom prípade by totiž dovolací súd stratil možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného opravného prostriedku vôbec boli naplnené.

19. Ústavný súd konštatuje, že v danom prípade sa najvyšší súd neodmietol zaoberať opravným prostriedkom sťažovateľa, ktorým napadol rozsudok krajského súdu, jeho dovolanie riadne preskúmal, no keďže dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania nezistil, následne sformuloval svoj právny záver o neprípustnosti podaného opravného prostriedku a rozhodol o ňom spôsobom, ktorý mu Civilný sporový poriadok prostredníctvom § 447 písm. c) vyslovene umožňuje (bod 4).

20. Keďže z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd ako zjavne neopodstatnenú odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľ napádal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru týmto uznesením.

21. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, pretože rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. januára 2019